

gang med samme Lethed nu kunne foretage en Nedsættelse i de indirekte Skatter paa omtrent 13 Millioner Kr., som vi dengang kunde gjøre det med 4 Millioner Kr. En Dækning, som vi da forlangte af $2\frac{1}{2}$ Millioner Kr., kunde nu forøvrigt fastholdes. Disse Tal godtgjøre den enorme Fremgang for Statskassen paa Indtægts- og Udgiftsfiden og forstærkte selvfølgelig i samme Grad Kravet paa en Nedsættelse. Jeg skal til Belysning af den høitærede Ministers Paastand om, at han som Finantsminister ingen Indtægtskilde vil have tilstoppet, mindre om, at man i 1864 ved et Pennestrog, som saa godt som uden Forhandling nogle Maaneber efter blev godkjendt af Rigsraadet, etablerede en Krigsskattold, der giver mellem 3 til 4 Millioner Kr. Nu have vi afdraget den Gjæld, vi stiftede i Anledning af Krigen, og desuagtet vil man beholde Krigsskattoldens Beløb. Den meget ærede Minister vil ikke engang finde, at det er aldeles usforsvarligt at fastholde en Krigsskat paa Befolkningen af 3—4 Millioner efter at Krigens Byrder ere ophørte, og Gjælden, som blev stiftet i den Anledning, er afdragen. Det er overhovedet fuldstændigt tilstrækkeligt til for mig at komme til det Resultat, at der for Folkethingets Vedkommende aldeles ingen Udvei er at komme med den nuværende Finantsminister. Han er i den Henseende ligesaa paastaelig og fastholdende sine Landstingsbetragtninger, som han er med Hensyn til den almindelige Politik. Derfor vil fastholde Folkethingets Stilling med Hensyn til Loldindtraderne, fastholde den Betragtning, at i samme Grad som Indtægterne ere stegne til Ophobning i Statskassen, i samme Grad bør man søge at lette Borgerne deres Byrder, kunne vi i Overensstemmelse med Folkethingets tidligere Fremgangsmaade kræve et Medslag i disse Afgifter af 5 til 7 Kr. pr. Individ. Hvad byder den meget ærede Finantsminister. Han byder $\frac{1}{2}$ Dre pr. Individ. Vi have talt i disse to Dage, om vi skulde modtage Finantsministerens halve Dre; og samtidigt med, at han byder os den halve Dre, spør han venligt til, at han har stærk Tvivl om, hvorvidt han, der dog har megen Indflydelse i det andet Thing, kan formaa dette til en Smødefkommen af Folkethingets Fordringer, som er betegnet ved $\frac{1}{2}$ Dre pr. Individ. Medens vi altsaa i de 5 Aar paa Grund af Mangel paa Smødefkommen fra Regjeringens Side mod Folkethingets Krav med Hensyn til Ordning af Beskatningsforholdene — og med Hensyn til dem skulde man dog mene, at der ikke burde være Tvivl om, at Folkethinget burde have den afgjørende Stemme — forgjæves have ventet paa Reformen, og medens Indtægterne ere stegne, som jeg har nævnt, og som kan betegnes ved en Fremgang af 6 Millioner i Opslag paa Indtægter og henved 7 Millioner i Nedsat paa Udgifter, altsaa paa disse to Punkter ca. 13 Millioner, saa møder Finantsministeren paa samme Tid med et

Forflag, som vi behandle i to Dage, og som gaar ud paa, om vi ville modtage et Medslag i Indtægterne af $\frac{1}{2}$ Dre pr. Individ. Jeg skjønner ikke rettere end, at det paa dette Omraade er en fuldstændig tilstrækkelig Karakteristik af, hvorledes den nuværende meget ærede Finantsminister betragter Folkethinget, dets Betydning og dets Stilling i vort konstitutionelle Liv. Jeg havde troet, at man ved en Loldrevision, ved Betragtningen af, hvilken Betydning den havde for enkelte Samskandsklasser eller for Samfundet i det Hele, ikke var istand til at fordybe sig i en enkelt Loldsats, som stes her idag, for at regne ud, hvorvidt det kunde være til Nytte eller ikke, men maatte fastholde visse Hovedprinciper for Revisionen, og derefter overveie, i hvilken Grad disse Hovedbetragtninger kunde føre til et heldigt Resultat for Samfundet. Mig forekommer det, og det tror jeg, vi have fastholdt i Folkethinget, og jeg antager at Enhver, som nogenlunde upartist betragter denne Sag, vil fastholde det, at en Loldrevision efter vore Forhold maa gaa ud for det Første paa en Lettelse for samtlige Skatteborgere i deres Udgifter til Statskassen, for det Andet specielt, at Tolben lægges for en Del paa saadanne Artikler, at Lettelsen nærmest rammer de Uformuende, for det Tredie en retfærdig Fordeling efter Skattebeløbet, saa at der, hvis der kommer nogen større Nedgang end Statskassen kan taale, ved Revisionen faaes Dækning paa anden Maade, og for det Fjerde en Løsning af de Baand, som hindrer Handelsomsætning og Næringsvirksomhed. At disse fire Betragtninger, disse fire Hovedgrundsatninger ville have en for det Første meget væsentlig, eller ikke ringe Indflydelse, direkte og indirekte, paa den arbejdende Klasse, og dernæst en meget gavnlig og befrugtende Indflydelse paa den materielle Opkomst i Landet overhoved, derom nærer jeg ikke nogen Tvivl. Jeg kommer derfor ved disse korte Bemærkninger til at udtale, at jeg maa henholde mig til, hvad der antydningssvis er kommet frem, at det er aldeles unyttigt at forhandle med den nuværende meget ærede Finantsminister om en Reform i Skatteforholdene. Den ærede Finantsministers Stilling og Opfattelse er saa diametralt modsat de Betragtninger, der have ledet dette Thing i flere Aar, at han ikke kan forlange, at dette Thing nu skulde være gaaet saavidt, at det skulde være ham taknemmelig for den halve Dre, som han byder det.

Finantsministeren (Estrup): Jeg vil antage, at det er en Feiltagelse af den ærede Læder, som nu satte sig, naar han ikke een, men 5—6 Gange kom til at betegne min Beredvillighed til Smødefkommen paa Loldrevisions-Gebet ved: Billighed til et Afslag af $\frac{1}{2}$ Dre pr. Individ Statsindtægten. Jeg vil antage, at det var en Feiltagelse, thi det ærede Medlem maa nødvendigvis have overseet, at der i Slutningen af Bemærk-